

dette vilde lette Forhandlingerne om dette Spørgsmaal endel, og jeg ansvær det her som et Exempel paa, hvad jeg tidligere har nævnt. Hvad Ostersfisteriet paa Gladstrands Banker angaar, da vil man af Ministeriets Skrivelse se, at den nuværende ærede Finantsminister har taget denne Sag paa en anden Maade, end hans Forgænger, idet denne har ladet det Spørgsmaal saa godt som i Bero, uagtet Kontrakten bestemt havde det Indhold, at Entreprenørerne burde foretage Skrabninger der, for at ikke Ostersbankerne skulde blive ødelagte. Der er i det sidste Aar af Forpagtningstiden gjort nogle Forsøg, men da disse ikke have vist sig tilfredsstillende for den ærede Minister, har han bestemt paalaagt dem yderligere at arbejde i den Retning. Hvad angaar Bortforpagtningen, da har Udvalget tilladt sig nogle enkelte Bemærkninger, af hvilke navnlig den første og vigtigste er den, at man opfordrer den meget ærede Minister, hvad man forøvrigt maa anse for en Selvfølge, at Ministeriet vil gjøre, til i god Tid at forberede Afholdelsen af en offentlig Auktion over Bortforpagtningen. Sidst har der været bortforpagtet for et Lidsrum af 5 Aar, men den meget ærede Minister har ment, at det mulig var hensigtsmæssigere at gaa til et noget længere Lidsrum, og at der i alt Fald var Forstaelse mellem Regjeringen og Repræsentationen med Hensyn til denne Lidsfrist, saaledes at der kunde være Balg mellem 5 og 10 Aar. I Genhold til en Forhandling med den ærede Finantsminister har Udvalget her sat 5 a 10 Aar, og man antager, at hvis der ikke fra Thingets Side kommer nogen Indvending mod denne Udtalelse fra Finantsudvalget, og den meget ærede Finantsminister finder sig tilfredsstillet ved det, saaledes som det her er sagt, saa antager jeg, at der i den Henseende er Forstaelse tilstede. Det næste Punktum i denne Bemærkning fra Udvalget, at man i Grindringen om den Fremgangsmaade, der er fulgt ved de sidste Bortforpagtninger, søger udtryffeligt at værgе sig derimod, er selvsølgelig ikke rettet mod den nuværende ærede Finantsminister. Det gik nemlig, som man veed, tidligere saaledes, at man forsøgte en Auktion, men i Stedet for at fornye den, skjøndt de Høistbydende havde tilbudt at ville give mere, i alt Fald at sikkre en større Indtægt ved fornyet Auktion, saa blev det imidlertid bortforpagtet underhaanden. Man har udtalt sig her i denne Henseende og nærer ingen Tvivl om, at den meget ærede Finantsminister iøvrigt er enig i dette Punkt. De enkelte andre Bemærkninger, som ere fremsatte, referere sig navnlig til Udtalelser, som da fandt Sted til Fordel for den Fremgangsmaade, man tidligere brugte, nemlig, at man ved Bortforpagtning underhaanden til vedkommende Firma bedve vilde kunne sikkre sig, at vore egne Fiskere blive i Virksomhed deroppe. Dette mener Udvalget meget godt kan lade sig gjøre ved Bestemmelser i

Auktionsbetingelserne. Man har navnlig troet, at naar Forpagtningstiden gaar ud over 5 Aar, vilde det være hensigtsmæssigt, om der, efter den Udvikling i det Hele, som Osterskraberierne have, den Mængde nye Banker, der aarlig findes, og det større og større Udbytte, der fremkommer, blev fastsat en Tillægsbetaling for, hvad der skræbes ud over et vist Kvantum aarligt. Det er kun ganske enkelte Bemærkninger, man her har udtalt, og som man maa antage, at den ærede Minister i det Hele finder hensigtsmæssige; det er navnlig foranlediget under en tidligere Forhandling af Bortforpagtningsspørgsmaalet. Under Nr. 10 har man udtalt sig for en almindelig Gjennemførelse af faste Regler for alle Statsinstitutioners Forsyning med fornøden Brændsel fra Statskøvene, det vil sige, naar de ikke vare saa sjænt beliggende derfra, at det vilde være uhenigtsmæssigt, og det skulde da ske uden Benyttelse af Mellemmænd. Der er adskillige Statsinstitutioner, som nu faae deres Brænde fra Statskøvene, men de skulle ligesom andre betale deres forskjellige Gebyrer. Jeg tør ikke udtale mig om, hvorvidt det efter Lønningreglerne for Diebliffet kan være anderledes, men forsaavidt Lønningreglerne blive forandrede, vilde det være naturligt, at Staten ikke skulde betale Gebyr til sine egne Embedsmænd, for hvad den selv brugte deraf, og naar de vedkommende Statsinstitutioner indgav deres Fordringer om Forbrug efter de Bevillinger, de havde faaet, og den meget ærede Finantsminister benyttebe en af sine Embedsmænd til at rekvirere disse Kvanta fra Distrikterne, vilde der være tilveiebragt et vist System, som mulig vilde blive en Del billigere for Statskassen. Naar det under Nr. 11 hedder, at der ikke er indløbet noget Svar paa en Anmodning til Konseilspræsidenten om at meddele, hvad Regjeringen er tilfands at foretage eller har foretaget i Anledning af de Andragender, der bleve behandlede ifjor, saa skal jeg bemærke, at der derpaa nu er indløbet Svar fra den meget ærede Konseilspræsident efter indhentet Beretning fra forskellige Ministerier. Da dette Svar vil blive aftrykt i Betænkningen over Andragender, der behandles i Finantsudvalget, ligger det altsaa ikke til nærmere Forhandling her. En Meddelelse om Statskøvene er ikke nærmere behandlet i Udvalget, og jeg skal ikke derfor nærmere udtale mig om dette Punkt. Under Nr. 13 i Betænkningen findes en Opfordring fra Udvalget til den ærede Minister, om at paalægge de under ham forterende Embedsmænd, hjem denne Sag vedkommer, at lade offentlige Befjendiggjørelser fremkomme i de paagjældende Ægnes Blade, hvis Udbredelse har Betydning for Diebliffet. Denne Opfordring er foranlediget ved de Bladforhold, der nu eksistere her i Landet. Der er i Løbet af den sidste halve Snes Aar, tør man vel sige, opstaaet et ikke ubetydeligt Antal flere Blade end tidligere, og Læsefredsene ere jo i en meget væsentlig Grad forøgede. Selvsølgelig have